

În seria HEECHEE au apărut:

Poarta

Dincolo de orizontul albastru

Întâlnire cu Heechee

Scriitorul și editorul american FREDERIK POHL s-a născut la 26 noiembrie 1919, în New York. Este unul dintre întemeietorii genului SF. A participat la cea dintâi întrunire de science-fiction care a avut loc în Philadelphia în 1936, acolo unde l-a întâlnit pe cel care avea să-i devină prieten pe viață, Isaac Asimov. A urmat Liceul Brooklyn Tech, dar l-a abandonat înainte de absolvire. Între 1939 și 1943 a fost editorul revistelor *Astonishing Stories* și *Super Science Stories*. După participarea la cel de-Al Doilea Război Mondial, a devenit agent literar, iar în anii '50 a revenit la activitatea de scriitor și editor. A fost distins cu Premiul Hugo pentru activitatea de editor al revistei *If* (1966, 1967 și 1968), precum și pentru povestirile „The Meeting”, în colaborare cu C.M. Kornbluth, și „Fermi and Frost”. Romanul *Man Plus (Proiectul omul plus)* a câștigat Premiul Nebula, iar peste numai un an *Poarta* a obținut toate marile premii SF: Hugo, Nebula, Locus și John W. Campbell Memorial. În 1980 romanul său *Jem* a obținut Premiul National Book, în 1992 a fost lansat jocul pentru calculator *Gateway*, iar în 1993 a fost desemnat SFWA Grand Master. Frederik Pohl a fost inclus în Science Fiction Hall of Fame în 1998.

FREDERIK POHL

consemnările heechee

Traducere din limba engleză
MIHNEA COLUMBEANU

NEMIRA

– La urma urmei, adăugă el, zâmbind, și ceilalți sunt copiii mei.

Respect pentru oameni și cărți

Așa că, s-ar putea să nu ajung niciodată la acel nivel minunat de înțelepciune și maturitate când am să cunosc răspunsurile la toate întrebările care continuă să mă preocupe.

Dar poate că a continua să le formulez, doar, e de ajuns.

Cuprins

1. Pe Stânca Ridată.....	5
2. Pe Roată	33
3. Albert vorbește	93
4. Câteva petreceri la petrecere.....	108
5. Fluxul la apogeu.....	121
6. Iubiri	141
7. Din nucleu	169
8. În Central Park	193
9. Pe Moorea.....	213
10. În profunzimea timpului	235
11. Heimat	283
12. JAWS	312
13. Copii în captivitate	332
14. Pasageri clandestini	368
15. Șobolani speriați fugind	396
16. Călătoria cea lungă.....	400
17. În fața Tronului	435
18. Sfârșitul călătoriei	460

19. Ultima bătălie spațială	468
20. Din nou acasă.....	472
21. Încheieri.....	474
22. Și neîncheieri	485

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POHL, FREDERIK

Consemnările Heechee / Frederik Pohl; trad.: Mihnea Columbeanu. –
București: Nemira Publishing House, 2013

ISBN 978-606-579-483-2

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Frederik Pohl

THE ANNALS OF THE HEECHEE

© 1987 by Frederik Pohl

© Nemira, 2013

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-483-2

1. PE STÂNCĂ RIDATĂ

Nu mi-e ușor să încep. M-am gândit la tot felul
de introduceri, cum ar fi amuzanta:

*Nu știți nimic despre mine, dacă n-ați citit nește
cărți care le-a scris dl Fred Pohl. El a zis adevăru',
aproape. Era unele lucruri care le-a tras de păr, da'
cel mai mult a zis pe bune cum a fost.*

...dar binevoitorul meu program de recuperare a
datelor, Albert Einstein, spune că oricum tind prea
mult spre referințe literare obscure, așa că am exclus
gambitul „Huckleberry Finn”. M-am mai gândit și să
încep cu o imagine arzătoare a căutării de sine, un angst
cosmic care (după cum tot Albert îmi reamintește) face
parte atât de mult din stilul meu normal de conversație:

*Să fii nemuritor, și totuși mort; să fii aproape omnis-
cient și aproape omnipotent, și totuși, cu nimic mai*

real decât pâlpâirea fosforescentă de pe un ecran – așa exist eu. Când oamenii întreabă cum îmi petrec timpul (atât de mult timp! Atât de mult, înghesuit în fiecare secundă, și având la dispoziție o eternitate de secunde), le dau un răspuns sincer: le spun că studiez, mă distrez, fac planuri, lucrez. Da, totul e adevărat. Fac toate aceste lucruri. Dar, printre ele și în timpul lor, mai fac un lucru. Sufăr.

Sau aş putea începe pur şi simplu cu o zi ca oricare alta – așa cum se procedează în interviurile PV „O privire candidă asupra unui moment din viața celebrului Robinette Broadhead, titan al finanțelor, autoritate politică, făuritor şi zguduitor de evenimente prin toate miriadele de lumi.“ Eventual, aş include şi o imagine fugară cu mine învârtind şi negociind – de exemplu, dând cu pumnu-n masă la o conferință cu barosanii din Serviciul de Supraveghere Comună a Asasinilor¹ sau, şi mai bine, o sesiune de la Institutul Robinette Broadhead pentru Cercetări Extra-Solare:

Am urcat pe podium, acoperit de o furtună de aplauze. Zâmbind, am ridicat brațele ca să le potolesc.

– Doamnelor şi domnilor, am zis, vă mulțumesc tuturor pentru că v-ați găsit timp, în programele dumneavoastră încărcate, ca să fiți aici, alături de noi. Alcătuiți un grup distins de astrofizicieni şi

cosmologi, teoreticieni vestiți şi laureați ai Premiului Nobel, şi vă urez bun venit la institut. Declar deschis acest atelier privind structura fizică fină a universului timpuriu.

Spun cu adevărat asemenea lucruri – sau, cel puțin, îmi trimit un doppel s-o facă, şi rezolvă el totul. N-am încotro. Lumea aşteaptă asta de la mine. Nu sunt savant, dar, prin intermediul institutului meu, asigur fondurile pentru plata facturilor care duc știința înainte. Așa că oamenii doresc să apar în fața lor la ședințele inaugurale. Apoi, vor să plec, ca să se poată apuca de lucru – şi asta fac.

Oricum, nu m-am putut decide cu care dintre aceste formule să încep, așa că n-o voi folosi pe nici una dintre ele. Oricum, toate sunt oarecum caracteristice, recunosc. Uneori, cam prea fac pe drăgălașul. Alteori, poate chiar mai des, mă împovărez neatrăgător cu propria mea suferință interioară, ce nu pare să înceteze niciodată. Adesea sunt o idee cam prea pompos – dar, în același timp, sincer vă spun, de multe ori stăpânesc foarte bine modurile de comunicare care contează cel mai mult.

Prin urmare, m-am hotărât să încep cu petrecerea de pe Stânca Ridată. Vă rog să aveți răbdare cu mine. Mai trebuie să mă suportați doar puțin, spre deosebire de mine, care sunt nevoit să mă suport tot timpul.

Dacă e vorba despre o petrecere cu adevărat reușită, sunt în stare să mă duc aproape oriunde. De ce nu?

¹ (În orig.) *Joint Assassin Watch Service – JAWS* (n. tr.).

Nu e deloc dificil, iar unele petreceri au loc doar o dată. Am mers acolo chiar și cu propria mea navă spațială; și așa mi-a fost ușor, și nu mi-a consumat prea mult timp, având în vedere că mai făceam simultan încă vreo optsprezece-douăzeci de alte lucruri.

Încă dinainte de a ajunge la destinație am început să simt acele dulci furnicături festive, fiindcă decoraseră bătrânul asteroid anume pentru ocazia respectivă. Lăsată de capul ei, Stânca Ridată nu arăta prea grozav. Era neagră cu pete albastre, și lungă de zece kilometri. Avea o formă vag asemănătoare cu a unei pere proiectate prost, pe care au ciugulit-o păsările. Pe suprafața ei se aflau locașuri de asolizare pentru nave ca a noastră. Și, doar pentru acea petrecere, Stânca fusese înfrumusețată cu litere mari, exploziv-luminiscente, care se învâneau în jurul asteroidului ca o centură de licurici dresați:

GALAXIA NOASTRĂ

PRIMII 100 DE ANI SUNT CEI MAI GREI

Primele două cuvinte nu erau diplomatice. Partea a doua nu era adevărată. Dar era plăcut de privit.

I-am și spus-o soției mele portabile, care a scos un mormăit răsfățat, cuibărindu-se în brațele mele.

– E de prost-gust. Lumini reale! Puteau să folosească holograme.

– Essie, i-am răspuns, întorcând capul ca s-o mușc tandru de ureche, ai un suflet de cibernetician.

– Oho! a făcut Essie, răsucindu-se ca să mă muște la rândul ei – doar că ea mușca mult mai tare. *Sunt* un suflet de cibernetician și atât, la fel ca tine, dragă Robin, și te rog frumos ca în loc să te prostesti, să fii atent la comenzile navei.

Asta era doar o glumă, desigur. Zburam pe traiectoria stabilită, coborând spre un doc de asolizare cu acea încetineală insuportabilă a tuturor obiectelor materiale; aveam sute de milisecunde la dispoziție, când i-am dat *Adevăratei dragoste* impulsul final. Așa că am învrednicit-o și pe Essie cu un sărut...

Sau, mă rog, n-a fost tocmai sărut, dar s-o lăsăm așa pe moment, bine?

...iar ea a adăugat:

– Faci mare caz pe chestia asta, ești de acord?

– Am toate motivele, i-am răspuns și am sărutat-o puțin mai tare – iar Essie, pentru că tot aveam la dispoziție timp berechet, m-a sărutat la rândul ei.

Ne-am petrecut îndelungatul sfert de secundă, sau cam atâta, în timpul căruia *Adevărata dragoste* trecea prin sclipirea intangibilă a inscripției festive, cât de plăcut și relaxat ne puteam dori. Adică, am făcut dragoste.

Întrucât nu mai sunt „real” (cum nici Essie a mea nu mai e), și de vreme ce nici unul dintre noi nu mai constă efectiv din *carne*, v-ați putea întreba: „Și cum *faceți* treaba asta?” Am un răspuns – și anume: „Frumos.” Și „voluptuos”, „afectuos” – și, mai presus de orice, „expeditiv”. Asta nu înseamnă că o rasolim. Vreau doar să zic că nu ne ia prea mult timp; așa că, după ce ne-am satisfăcut din răputeri unul pe altul

și am lenevit mulțumiți o vreme, ba chiar am făcut și un duș împreună (ritual complet inutil, la fel ca majoritatea celorlalte, practicat numai de amorul artei), încă ne-a mai rămas timp destul din sfertul ăla de secundă ca să studiem restul locașurilor de asolizare ale Stâncii.

Ne aștepta o companie interesantă. Am observat că una dintre navele sosite înaintea noastră era o Heechee originală mare și veche, din soiul pe care l-am fi putut numi „Douăzeci“, dacă pe vremuri am fi știut că existau nave atât de mari. Nu ne-am pierdut timpul doar cu giugiuleli. Suntem programe cu timp divizibil, înțelegeți. Putem face foarte ușor o duzină de lucruri concomitent. Așa că mai țineam legătura și cu Albert, ca să văd dacă nu veneau transmisiuni noi din nucleu, să mă asigur că nu sosea nimic de la Roată și să rămân în contact cu alte zece-cincisprezece preocupări de diverse feluri. Între timp, Essie își făcea propriile scanări de căutare-și-fuziune. Astfel, când inelul nostru de asolizare s-a împerecheat cu una din găurile alea ciugulite, care de fapt erau astroporturile Stâncii, amândoi eram destul de binedispuși și gata de petrecere.

Unul dintre avantajele (numeroase) de a fi ceea ce suntem, scumpa mea de Essie-Portabila și cu mine, este acela că nu trebuie să ne încheiem centurile de siguranță, nici să verificăm dacă toate valvele și sasurile sunt închise. Nu avem mare lucru de făcut. Nu e nevoie să mutăm nimic de colo-colo – toate obiectele stau la locurile lor, iar noi mergem pe unde vrem, prin circuitele electrice ale instalațiilor la care se întâmplă să fim

conectați. (De obicei, când călătorim, adică în cea mai mare parte a timpului, sunt cele ale *Adevăratei dragoste*.) Dacă vrem să mergem undeva mai departe, ne putem deplasa prin radio, dar atunci ne confruntăm cu decalajul ăla obositor al comunicațiilor circulare.

Așa că am asolizat. Ne-am cuplat la sistemele Stâncii Ridate. Ajunseserăm.

Concret, ne aflam pe Nivelul Tango, portul patruzeți și ceva al bătrânului asteroid, și nu eram nicidecum singuri. Petrecerea începuse. Peste tot forfotea viața. Vreo duzină de oameni s-au adunat să ne întâmpine – oameni ca noi, vreau să zic – purtând tichii comice, cu pahare în mâini, cântând și râzând. (Se vedeau prin zonă chiar și câteva persoane-de-carne, dar mai aveau câteva milisecunde până să observe că veniserăm.)

– Janie! am strigat-o eu pe una, strângând-o în brațe, iar Essie a spus, îmbrățișând pe altcineva:

– Serghei, *golubka!*

Și chiar atunci, în primele momente de bucurie, salutări și îmbrățișări, un glas nou și răutăcios s-a răstit:

– Măi, Broadhead!

Cunoșteam glasul.

Știam chiar și ce avea să urmeze. Ce mărłanie! Un, doi, trei – și apără generalul Julio Cassata, privindu-mă cu rânjetul de dispreț (abia) stăpânit al militarilor față de civili, peste un birou mare și gol care cu un moment înainte nu fusese acolo.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Of, căca-m-aș, am răspuns.

Nu-mi plăcea deloc generalul Julio Cassata. Nici odată nu-mi plăcuse, și tot timpul dădeam unul peste celălalt.

Nu fiindcă aș fi dorit-o. Cassata aducea mereu necazuri. Nu-i plăceau civilii (ca mine) care se amestecau în „afacerile militare“, cum continua el să le numească, și nu prea înghițea nici oamenii transferați în mașini, de niciun fel. Cassata nu era doar ofițer – mai era și carne, încă.

Numai că de data asta nu era carne. Era un doppel.

Faptul în sine era interesant, fiindcă oamenii-de-carne nu-și fac prea ușor doppleri proprii.

Aș fi mers mai departe pe urmele acestei ciudățenii, dacă n-aș fi fost atât de ocupat să mă gândesc la toate lucrurile care nu-mi plăceau la Julio Cassata. Avea niște maniere jalnice – tocmai mi-o demonstrase. În spațiul gigabitic unde locuim noi, oamenii transferați în mașini, există o anume etichetă. Oamenii-din-mașini politici-coși nu se-aruncă unii în cârca altora pe neaunțate. Se abordează cuviincios, când vor să stea de vorbă. Pot chiar să „bată la ușă“, așteptând afară până spui „intră“. Și în niciun caz nu-și impun între ei ambianțele private. Essie numește un asemenea comportament *nekulturnîi*, în sensul că pute. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea lui Julio Cassata: trecuse peste spațiul fizic în care ne aflam și simularea lui gigabitică pe care o ocupam împreună. Era acolo, cu biroul, medaliile, trambucurile și toate cele – adică o bădăranie totală.

Desigur, le-aș fi putut respinge, revenind în mediul meu propriu. Oamenii fac asemenea lucruri când

sunt încăpățânați. Parc-ar fi două secretare care se ceartă pe care dintre șefii lor să-l dea la PV-fon. Am preferat să n-o fac. Nu fiindcă aș avea vreo reținere când e vorba să mă port grosolan cu alții, ci din alt motiv.

Ajunsesem în sfârșit să mă întreb de ce Cassata cel real, sau de carne, își făcuse un duplicat virtual.

Personajul din fața noastră era un simulacru tehnologic în spațiul gigabitic, la fel cum și iubita mea Essie-Portabila era o dublură a la fel de iubitei (deși, pentru moment, iubită doar la mâna a doua) Essie-cea-adevărată. Cassata-de-carne cel original morfolea o havană adevărată, fără îndoială, la sute de mii de kilometri distanță, pe satelitul JAWS.

Când mă gândeam la toate implicațiile acestui fapt, începea aproape să-mi pară rău pentru bietul doppel. Așa că am suprimat diversele cuvinte instinctive care mi se sugerau de la sine. Am spus doar atât:

– Ce naiba vrei de la mine?

Indivizii agresivi reacționează bine la agresivități. Lăsa să i se mai domolească puțin flăcările din ochii albaștri de oțel. Ba chiar zâmbi – cred că încerca să pară prietenos. Privirea îi alunecă dinspre chipul meu către Essie, care se înfipsea și ea în ambianța lui Cassata, ca să vadă ce se întâmplă, și spuse, pe un ton care probabil se dorea nepăsător:

– Ei, ei, doamnă Broadhead, oare doi vechi prieteni pot găsi o modalitate să stea puțin de vorbă?

– E o modalitate foarte nepotrivită pentru ca vechii prieteni să stea de vorbă, replică ea cu indiferență.

– Ce cauți aici, Cassata? l-am întrebat.